Ч. 171 Второк 3 (15) серпня 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш за окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Процес Драйфуса. — Арештоване Деруледа і членів „Патриотичної ліґи".)

Дожиданя, які покладано на суботнішну розправу, здійснили ся. Хід розправи був дуже цікавий, а місцями сензацийний. Бувший президент републики Казімір-Періє виголосив дуже довгу промову, в котрій оповів всі подробиці, дотикаючі справи Драйфуса, при чім положив сильний натиск на то, що ніколи не зобовязував ся ні до чого супротив родини Драйфуса. Непорозуміне пішло звідси, що противна ревізиї часопись Eclair оголосила була листи з підписом Драйфуса, в котрих він мав жалувати ся на то, що Казімір-Періє не додержав слова, даного его родині, що розправа перед трибуналом буде явна. Казімір-Періє каже, що був обурений тими листами, бо ніколи не давав родині Драйфуса ніяких обітниць. І справді небавом показало ся, що ті листи були фальшовані. Нині виясніло ся також, чому Казімір-Періє рішучо уступив з становища президента републики. Періє рішучо заперечив, немов би его уступлене було наслідком дипльоматичних непорозумінь. — „Одинокою причиною мого уступленя — сказав Періє — було поведене кабінету Дюпюя, котрий робив всьо на власну руку і о нічім мене не повідомляв". — Дальше оповідав Періє, як одного разу прийшов до него Мерсіє і повідомив его о справі капітана Драйфуса та о тім, що найдено документ, котрий доказує вину Драйфуса. По засудженю Драйфуса надійшла депеша до німецкого амбасадора в Парижи від цісаря Вільгельма, слідуючого змісту: „Цісар має повне довіре до президента републики. Коли доказано, що Німеччина не мала нічого спільного з справою Драйфуса, то нехай Періє оголосить то публично". — Казімір-Періє повідає, що говорив о тім з німецким амбасадором ґр. Мінстером, котрому заявив, що яко невідвічальний начальник держави не обовязаний давати пояснень, але коли відкликано ся до его личної лояльности, то скаже, що найдено в німецкій амбасаді документи, компромітуючі француского офіцира і пересьвідчено ся, що Німеччина займала ся шпигуньством. Амбасадор був дуже здивований тим поясненем і зажадав відтак від президента міністрів Дюпюя, аби той урядово заперечив тій вісти. Однако ні Періє ні Дюпюй не хотіли дати такого запереченя а ґр. Мінстер повідомив відтак Перієра, що уважає цілу справу за полагоджену. Що до тайних документів, то Періє нічого о них не знав, міністри відбували наради без его відомости і аж по засудженю Драйфуса і деґрадациї дізнав ся Періє о многих зізнанях Драйфуса. „Сказано в них — говорив Періє — що до мене приходили члени родини Драйфуса і просили о взгляди — то неправда. Річ була така: Дня 12 грудня 1894 з'явили ся у мене Вальдек-Руссо і Райнах і предложили жаданя оборонців, котрих я не знав, аби розправа була явна. Я не приймив на себе ніяких з'обовязань і відіслав їх до президента міністрів, але ніколи не бачив у себе членів родини Драйфуса. На честь становища, яке я займав, на честь републики, не можу допустити, аби президента републики підозрівано о розмову з родиною чоловіка, підозріного о зраду вітчини. Вкінци Періє згадує, що мнимі листи Драйфуса читав з обуренем. „Не покину того місця — каже Періє — доки не викриє ся, хто сказав неправду, бо не я — то певна річ".

По переслуханю Перієра викликано бувшого міністра війни ґен. Мерсієра. Мерсіє являє ся на сали з пачкою актів під пахою, говорить тихо і спокійно. Оповідає подробиці, дотикаючі арештованя Драйфуса, відтак згадує о листах Драйфуса в справі обітниць Перієра, і каже: „Мушу додати, що Є. В. цісар Вільгельм лично займав ся тими шпигуньскими справами і що в деяких виїмкових случаях начальники шпигуньских центрів в Парижи, Бруксели і Штрасбурзі безпосередно переписували ся з цісарем. То випливає дальше з зізнань сьвідка Міллера, котрий бачив в спальни цісаря Вільгельма примірник: Libre parole з зачеркненим синим оловцем уступом: „Капітан Драйфус арештований". Дальше говорить, що перед трибуналом касацийним не хотів всього сказати, тепер же визнасть всьо, що знав. „Тоді — каже — задля справи Драйфуса побоювано ся війни, росийско-француский союз не був ще певний, армія не була з'орґанізована, і тому робили ми всьо тайно, аби не викликати дипльоматичних заколотів. Пан Періє помиляє ся, коли каже, що ми робили всьо на власну руку. Противно, ми повідомляли его як президента републики о всім. З черги відчитує цілий ряд документів, і каже, що дав лиш моральний приказ достарчити тайних до-

---

38)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлийского)

(Дальше).

По сім вечері любив Реджінальд Еверстронґ часто заходити до апартаментів вдовиці. Для него як і для неї мало сильне зворушене при грі непоборимо притягаючу силу. В еї елеґантно умебльованих сальонах стрічав він богатих людий, завзятих грачів, але мало таких, що дали би ся дурити. Тут не помагала ніяка крутанина, все зависіло від судьби. Рівновага в его господарстві удержала ся — він виїхав з Парижа, не ставши через то, що пристав з Павлиною Дурскою, ані богатшим, ані бíднійшим.

А всеж таки знакомство то зробило на него дуже значний вплив. Товариство білявої Австрийки мало якусь дивно опановуючу повабність — якусь невисказану і непонятну притягаючу силу, котрій лиш мало хто міг оперти ся. Гіркі досьвіди, набуті в грязи пороків, позбавили були Реджінальда Еверстронґа всеї сьвіжости, всего довіря молодости; єму здавала ся тота женщина лиш тим, чим була: небезпечною авантурницею для всіх, що зближали ся до неї.

Він то знав, а мимо того піддавав ся еї впливови. Ніч за ночию заходив до дому при улици ді Фобурж Ст. Гоноре. Навіть і тогди ходив туди, коли не мав з чим грати, коли міг стояти лиш яко преданний лицар за Павлининим столом.

Довгий час она віби не виділа тої его преданности. Она приймала его так само як і других гостий. Приймала его завсігди з тим самим холодним усьміхом, з тою самою виученою чемностию. Але одного вечера, коли він скорше як звичайно прийшов до еї помешканя, застав він еі засумованою і задуманою.

Тогди побачив він перший раз, що то житє, яким она жила, було їй ненавистним, що она гидила ся глубоко тою пристрастию, котрої стала ся невільницею. Звичайно мовчала о собі і своїх чувствах; сеї ночи відкинула від себе всяку здержаливість і розговорила ся о своїх відносинах з такою пристрастию, що в очах Реджінальда стала вдвоє так повабною як перед тим.

— Я так глубоко упала, що Вам би може й не хотіло ся подумати о тім, як я стала такою людиною, якою мене видите — сказала она; — а все-таки може то Вас дивувало, що женщина так високого роду, як я, могла так глубоко упасти, що стала ся товаришкою грачів і сама взяла ся до гри. Я Вам розкажу тайну мого житя.

Реджінальд Еверстронґ рушив рукою на знак, щоби она того не робила.

— Не робіть того, пані! — заклинаю Вас. Я подивляю Вас і поважаю — сказав він. — Ви для мене завсігди найкрасша женщина, яке би й не було Ваше окружене.

— Ну, так найкрасша — повторила Павлина як би на глум. — Ви мужчини гадаєте, що женщина за кожде еї упокорене вже відшкодована, скоро Ви похвалите еї красу. Я уважаю то, що Ви називаєте моєю красою, вже від давна за річ без найменшої вартости на земли, так мало она принесла мені щастя. Я Вам розкажу історию мого житя. Она моїм одиноким оправданем.

— Я готов послухати — сказав він на то. — Доки Ви говорите о собі, мусять Ваші слова викликувати в мені як найглубший інтерес.

— Я виховала ся, Реджінальде Еверстронґ, межи грачами — говорила Павлина Дурска в тім самім пристрастнім тоні. — Мій батько був непоправним грачем; заким я ще з дитини виросла на дівчину, розтратив він маєток, який мав колись мені належати. Я в моїх молодих літах наслухала ся найбільше крику: „руж е ноар". Ніч за ночию і ще раз ніч за ночию сиділа я при вікні в моїй комнаті, та дивила ся на осьвітлені вікна в комнаті мого батька, і знала, що надходить гірка біда, підчас коли минали довгі години сих безсонних ночий.

— Моя бідна Павлино!

— Моя мати умерла молодою. Безустанна горячкова журба, на яку була засуджена жінка грача, пожерла еі сили. Умерла, а я лишила ся сама — женщина, коли хочете, красна, і в очах сьвіта дідичкою великого майна; ніхто преці не знав, що богатство, яке мені мало припасти, розійшло ся. Люди знали, що мій батько грає, що грає пристрастно; але лиш мало хто знав кілько він стратив. По смерти моеї матери, батько наставав на то, щоби я заступала паню дому. Я приймала его товаришів,

кументів, сам їх не доставляв і робив всьо в добрій вірі. „Я дожив того — кінчив Мерсіє — що по набутім досьвідї внаю, що всьо людске може бути хибне. Коли, як каже Золя, я чоловік слабого ума, то на кождий случай есьм честним чоловіком і сином честного чоловіка, тому коли розпочала ся борба о справу Драйфуса, я пильно слїдив всї дискусиї і полеміки. Коли би у мнї зродило ся хоч найменьше підозріне, то я перший був би вам, панове, сказав, а перед вами капітанови Драйфусови: В добрій вірі я помилив ся. Сказавши тодї: Я помилив ся і зроблю всьо, що буде можливе, аби ту покибку направити". — Тут перебив Драйфус: „То ваш обовязок". На то відповів Мерсіє: „Отже нї! Почавши від 1894 мое пересьвідчене нї трохи не змінило ся, а помимо того божевільного розкидуваня міліонів за Драйфусом скріпило ся ще глубокими студиями". На ті слова зірвав ся Драйфус і з піднесеним пястуком хотів кинути ся на Мерсіера перебиваючи: „Неправда, ґенерале, я невинний, сто разів невинний, докажіть насамперед мою вину. То, що говорите, безличне!" Капітан жандармериї приступив до Драйфуса і візвав его до спокою. І Драйфус вскорі втихомирив ся. Дальшу розправу відложено до нинї рана.

Власти французскі впали на слїд заговору. Вислїдок того арештовано Деруледа і 15 инших осіб, членів „Патриотичної лїґи". Презес антисемітскої лїґи, котра була в порозуміню з Деруледом, Ґерен, не дав ся арештувати. Він затарасував ся з 40 своїми прихильниками в домі антисемітскої лїґи і заявив, що не піддасть ся і буде боронити ся, хочби ему прийшло ся дім висадити у воздух. Внаслїдок того полїция обступила дім і жде що дальше буде.

Новинки.

Львів дня 14-го серпня 1899.

— З руского товариства педаґоґічного. Комітет для дївочого інститута у Львові продовжає речинець до внощеня подань о приняте до 22 н. ст. серпня. Спис панночок, що вже зістали приняті, як також адреса мешканя, подасть ся пізнїйше.

— Замах самоубийства в суді. Ві второк згоріла вілля в Бруховичах, власність львівского кравця Ч. Підозріне впало на него, що сам підпалив, щоби дістати високу асекурацию. Коли підозріне вже було досить утверджене, жандармерия віддала справу судови карному у Львові, а той дав поручене арештувати Ч. Слїдство провадив авскультант Мікелїні. В часї переслуханя обжалований виявляв надзвичайне зденервоване, а користаючи з хвилї, коли судия не звертав на него уваги, прискочив до вікна і вирвав раму, аби скочити крізь вікно. Судия запримітивши, що діе ся, зірвав ся за Ч. і удало ся ему зловити его за одїж, коли той уже був за вікном. Розпочала ся борба: десперат пручав ся у воздусї, Мікелїнього опускали сили що-раз більше і заходила обава, що і він може разом з Ч. злетїти, отже випустив его з рук а той з лоскотом упав з другого поверха на брук. Однак не забив ся, бо сила розмаху була ослаблена через те, що судия затримав его у воздусї, а тільки звихнув собі ногу, сильно потовк ся і мабуть троха ушкодив собі хребет; однак есть надія удержати его при житю. По упадку Ч. був ще зовсїм притомний і відповідав на питаня.

— Утік зі Львова імовірно до Америки згінник Антін Поворозник, наробивши довгів на звиж 30 тисяч зр. Пошкодовані найбільше різники і згінники.

— Банда циганів з сїмнайцять осіб прибула перед кількома тиждями з Сербії до Галичини і осадовила ся від тиждня у Львові під проводом Стефана Яновича. Друга банда під проводом головного ватажка Радована Марковича вештала ся в околици Львова. Обі банди вели ся спокійно і нїгде не викликали нїяких галабурд. Львівску банду придержано в пятницю на рогачці Городецкій і відослано на полїцию. Тут заявили цигани, що хотять злучити ся з своїми товаришами з околиції. Полїция вивела їх під охороною за рогачку, а там злучили ся обі банди разом і повандрували до своєї вітчини.

— Милий синок. Катерина Дїдух, зарібниця, замешкала у Львові, мала сина. Був він сперш диюрністом, а відтак зелїзничим кондуктором, але нїгде довго не попасав. Якийсь час був отже без занятя і очевидно без гроший. На нещасте захотїлось ему гуляти, а що не було за що, то викрав у матери щадричу книжочку, вийняв з каси 300 зар. і почав вести веселе житє. О тім дізнала ся мати, пішла на полїцию і зажадала увязненя сина. При арештованім найдено ще 110 зр. Він признав ся з дитинною простодушностию, що не знав, що ему не вільно брати матерних гроший, бо на кождий случай по еї смерти були би они ему дістались. Одинако такого толкованя полїция не хотїла зрозуміти і Дїдух мусїв піти до арешту.

— Повісив мясо. В громадї Велика Кікінда на Угорщинї програв був в карти музикант Михайло Ріттер весь свій заробок в сумі 7 зр. і з того такий взяв его жаль, що він постановив відобрати собі житє. Отже пішов до склепу і хотів там купити міцний шнурок, а коли купець спитав его на що ему, то він сказав, що мусить конче за пів години повісити мясо. Коли вийшов з шнурком із склепу, надійшов як-раз похорон і Ріттер прилучив ся до него та пішов з другими людьми аж на кладовище. По дорозї сказав ще, що незадовго буде ще й другий мерлець. Ледви що сьвященик скінчив молитву, як Ріттер відійшов, сказавши до людий: Тепер я повішу ся. В перший хвили якось нїхто на то не зважав, але відтак пустились люди за ним та допали его, коли він вже висїв на дереві. Его відтяли ще теплого і пробовали привести до житя, але показало ся, що то висїло на дереві вже лиш мясо — самоубийник закінчив житє.

— Дивак-професор. В Абердін помер сими днями професор університету др. Давид Джонстон, дивак, яких хиба мало на сьвітї. Він не ходив улицею так, як ходять звичайно всї люди, але біг так, як би хтось гонив за ним і хотїв бити. Він ходив сам собі на купно до міста і не раз можна було побачити, як він біг улицею з хлїбом під одною пахою, з вудженою рибою під другою, а з чорною оксамітною шапочкою професорскою в руцї. Др. Джонстон був професором теольоґії і зробив був собі навіть славу деякими науковими дїлами, та зразу навіть не зле учив; але опісля вийшли его дивацтва на верх і були того рода, що студенти не могли слухати его викладів. Сенат університетский завів був слїдство і признав

стояла коло его крісла при екарте, або сидїла при „руже е ноар" і з боку коло него слїдила за ходом гри. Тогди то довідала ся я, що значить та злощастна пристрасть, котра, як тепер кріпко в то вірю, лежить, видко, в моїй крови. Поволи і постепенно опанувала мене тота пристрасть. Я придивляла ся грі. Виучила ся розуміти то знане, яке було однїсеньким змаганем тих, що мене окружали. Я взяла ся сама грати, насамперед в екарте, з молодшими гостями нїби так лиш з жартів. Відтак зважила ся я поставити яку малу золоту монету на „руж е ноар", що знов дїяло ся так, як би я була лиш примховатою дитиною, котра хоче мати свою волю. На тих сходинах була я завсїгди одинокою дамою, крім Матильди Брюер, моеї тодїшньої вихователки. Мій батько не хотїв, щоби підчас сих нічних орґій були якісь женьскі гості. Присутність дам перешкаджала в грі его приятелям. Мое положене було зразу дуже прикре. Я видїла, що мене жде страшна будучність. Коли же мене взяла ся пристрасть гри, то і я стала так легкодушна, як мій батько і его гостї. В хвили роздразненя забувала я на все. Я уважала ся за найщасливійшу, коли мала щасте в грі; коли я стратила, то мене брала ся найбільша розпука. Так минала моя молодість аж до того дня, коли мій батько сказав менї, що полковник Дурский віддае менї свою руку і свій маєток і менї не позістае нїчого иншого як лиш его приняти.

— О, то Ваше перше подружє не було з любови? — відозвав ся Реджінальд живо.

— З любови? — сказала на то Павлина з погордою. — Таже нї, то було так зване подружє з вирахованя, котре диктував батько, що меншу клав вагу на щасте своєї доньки як на свою карту. Батько сказав менї, що мушу вибирати або Дурского, або нужду.

— Сей дім не може вже давати тобі дальше пристановища — казав він. Я мушу втїкати. Можу поїхати до Америки або згубити ся десь в чужих містах. Не можу лишати ся у Відни, де би показувано пальцями на мене яко на ґрафа Вескі, що пішов з торбами. А коли би я взяв тебе з собою, то я звязав би собі руки і ноги. Сам один можу пробовати щастя яко вандруючий авантурник; з тобою я би певно пропав. Розходить ся не о вибір, Павлино, — сказав він рішучо; — тобі не позістає нїчого иншого. Мусиш бути жінкою Леопольда Дурского.

— І Ви пристали на то?

— Питаю ся Вас, Реджінальде, чи могла я не пристати? Для мене була любов словом без значіня. Леопольдови Дурскому було два рази тільки лїт, що менї, але він здавав ся бути джентльменом. Говорено, що він великий богач, що має високе становище на цісарскім дворі. Я була така безрадна, така опущена, так вже стратила була всю надію! Що тут дивувати ся, що я незадовго приняла ту долю, яку батько менї накинув, байдужна супротив будучности, котра не обіцювала менї нїякого иншого щастя як лиш радости гри. Я покинула дім грача, щоби звязати ся з судьбою другого, бо Леопольд Дурский був товаришем і приятелем мого батька і обох опанувала була та сама пристрасть. Дивна річ, що мій батько, сам зруйнований картяр, дав ся водити за ніс другому, котрого нїби то якісь богатства були такі самі як і мого батька. Я проміняла біду одного за біду другого. Мое нове житє було безустанною брехнею і обманьством. Я мала пишне помешкане в найперший части міста; але за то помешкане платив мій чоловік тими грішми, що вигравав, а моєю задачею було зводити до купи обманених, котрих грішми оплачував ся той збиток, який мене окружав. Жертви сходили ся. Доокола мене крутила ся громадка облесників; але они мусїли дорого платити за свою прихильність для своєї королевої. Я була тою принадою, котру посипувало ся, щоби злїтали ся птицї, котрі мій чоловік мав обскубати. Як би я була такою женщиною як друга, то мое положене мусїло би стати ся незносним. Я мусїла би була шукати можности, щоби втечи від такого ненавистного способу житя — від такого глубокого пониженя.

— А Ви не пробовали втечи?

— Нї. Я була картяркою; пристрасть, яка зруйнувала мого мужа, збезчестила і мене. Ми обое упали були однаково низько і я не мала права докоряти ему підлотою, до котрої прецї і я сама причиняла ся. Ми мали одно для другого лиш мало прихильности. Полковник Дурский старав ся о мою руку, бо я була ему догідна до того, щоби ему украшати его сальони і притягати тих, котрі мали бути обманені і котрі мали відпокутувати за то, що крутили ся коло мене. Але хоч ми й не конче любили ся, то й не жили нїколи в незгоді. Він обходив ся завсїгди зі мною з вимушеною чемностию, а я нїколи не робила ему виговору за то, що він обманьством осягнув мою руку. Мій батько щез нараз з Відня і аж по его виїздї спостережено, що его маєток вже давно був минув ся, і що він вже від кількох лїт був невиплатним. Его вірителї наробили крику і мало не показили ся із злости; але у великих містах на крики таких жертв майже нїхто не зважає. Мої сальони були все ще повні аристократичних гостий і нїхто не важив ся згадувати про нечесть мого батька. Отгак вело ся ще три роки. Відтак помер мій чоловік і я лишила ся без всяких средств. Я продала мої дорогоцїнности і приїхала до отсего міста, де жию вже від повтора року так, як жив мій муж у Відни — з того, що щасте в картах принесе. Але вже зачинає Париж менї доїдати а може бути, що і я Парижеви надоїм. Менї здає ся, що незадово поїду до Льондону. А відтак? Хто знає? Ах, Реджінальде Еверстронґ, вірте менї, бувають нераз такі хвилї в моїм житю, в котрих менї здає ся, що малий хід звідси до ріки закінчив би всї мої клопоти. Нинї окружає мене журба зі всїх боків, пониженє гне мене до землї, зі всїх боків показують ся такі перешкоди, що недають менї нїгди на земли знайти спокійного кутика. Завтра могла би я зовсїм спокійно лежати в полїцийнїй трупарни.

Джонстона виноватим, але той не хотів зрезиґнувати з катедри і мав виклади перед порожними лавками. Тайна рада, котрій сю справу предложено, заявила, що лиш ухвалою парляменту можна би Джонстона змусити до резиґнациї. Але що до того треба було помочи правників в парляменті, а сенат не мав на то гроший, то Джонстов викладав і дальше перед порожними лавками та брав платню, підчас коли его наслідник не діставав ані крейцара.

— Час то гроші. Одна льондоньска ґазета подає цікаві вісти о тім, як дуже єсть утруднений рух на головних улицях Льондону, де ходить пішки величезне число людий. Згадана ґазета каже, що „вічним подорож через праліси Африки супротив проходу головними улицями в Льондоні. Коли хто хоче іти милю (англійску, — чверть нашої) дороги улицею, то мусить бути приготовленим на то, що або буде перетискати ся помежи кількасот людий, що єму не завсігди удасть ся, або буде їх мусів оминати викрутасами, через що его дорога стане о 50 або й 100 процент довша, як первістна єї довгота. Від такої дороги псують ся не лиш чоботи, але й тратить ся дуже богато часу, а час то гроші. Обчислено, що в той спосіб пропадає на день що найменше 10.000 фунтів штерлінґів (звиш 100.000 зр.), коли почислити страту кождого поодинокого чоловіка лиш на 2 процент і припускаючи, що на день перейде міліон людий. На цілий рік дає тота страта красну суму 3,600.000 фунтів штерлінґів.

— Резолютна молода. Річ стала ся в Британскій Колюмбії в північній Америці. Міс (панна) Мод Кранстон, що мешкає над озером Кутней на далекім всході Британской Колюмбії, їхала з своїм суженим І. А. Карзоном, та зі свояками на пароході „Клондайк" до Боннерс Феррі в сусідній державі Ідаго, де мало ся відбути єї вінчане. Коли їхали попри хату сьвященика, котрий первістно мав молодих повінчати, але не приїхав до них і став ся длятого причиною, що они вибрали ся в дорогу, побачили, що сьвященик сидів на самім вершку своєї хати, котра аж по стріху стояла у воді. Ріка, бачите, була так нагло прибула, що залляла водою цілу долину. Сьвященика виратували і взяли на корабель. Коли він ще перебирав ся в сухе одїне, станув корабель знову коло якоїсь пристані, де прийшло на корабель двох нових пасажирів, котрі принесли з собою в простій сосновій домовині тіло якогось Джемса Картена, що день перед тим утопив ся був підчас повени. Незадовго по тім вийшов сьвященик на поклад перебраний вже в сухе одїне, а молоді завізвали его, щоби він повінчав їх таки зараз на кораблі. Церемонія вінчаня дійшла вже була аж до тої точки, коли сьвященик мав огологити молоду пару супругами, коли нараз якісь два великі пси на кораблі стали гризти ся і струтили збиту лиш від біди соснову домовину. Домовина упала і розсипала ся. Молода кинула оком на трупа і зімліла. То був не чий иньший труп, лиш єї давного коханка, з котрим она свого часу була навіть заручена. З великим трудом відтерли молоду, а она ледви що прийшла до памяти і отворила очи, як заряз завізвала сьвященика, щоби докінчив обряду вінчаня, бо ані духи, ані страхи не сьміють їй ставати на перешкоді, щоби она не була панею Карзон.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: „Ґазета Львівска" оповіщує публичне розписанє достави деревляних материялів, потрібних для ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові на рік 1900. Дотичні оферти, зладжені на приписаних бляикетах, належить внести найпізнїйше 11 вересня с. р. до години 12-ої в полудне до підписаної ц. к. Дирекциї у Львові.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 14 серпня. В суботу приїхав сюди міністер заграничних справ ґр. Ґолуховский і був у Цісаря на авдиенциї а відтак на обіді.

Будапешт 14 серпня. З причини відслоненя памятника Генціґо прийшло в суботу до великих розрухів, котрі аж войско мусїло спинати.

Порторіко 14 серпня. В часї послїдного оркану втратило житє звиж 2.000 осіб.

Букарешт 14 серпня. Король Кароль виїздить з женою при кінци сего місяця до Швайцариї.

— Павлино, змилуйте ся!

— Ах! таже то лиш пусті слова! — сказала пані Дурска і зітхнула. — А тепер коли я Вам, пане Реджінальде, розповіла свою історию, судіть самі, чи для такої людини, як я, може бути яке оправданє, чи ні.

Графови Реджінальдови зробило ся тої бідної, безнадійної і опущеної женщини так жаль, як лиш могло єму бути кого жаль крім себе самого. Він старав ся висказати їй кілька слів потїхи.

Коли він говорив, споглядала она на него таким оком, в котрім видко було щось глубшого, як лиш вдячність. Тогди то стало ся, що Реджінальд тій женщині, що розповіла єму дивну історию свого житя, виявив перший раз свою любов. Він говорив о впливі, який она на него зробила, о тій чародійній єї силї, якій він ніяк не міг оперти ся. Він присягав ся, що так привязав ся до неї, що хоч би й не знати що стало ся, нїчо не було би в силї змінити того привязаня его до неї. Але не сказав, що готов ту самотну женщину заслонити своїм іменем, надати їй якесь поверховне становище, яке могла би осягнути, коли би стала его женою.

Навіть під опанованєм женщини міг Реджінальд бути холодним і вирахованим. Павлина Дурска була бідна і очевидно задовжена. Она була картяркою, товаришкою картярів, отже невідповідною жінкою для такого, котрий в ожененю видів можливий вихід із свого прикрого положеня.

— Не говоріть о любови — сказала; — з таких слів, як Ваші, я не обіцюю собі щастя. Моя любов могла би чоловікови, котрому би я єї жертвувала, принести ганьбу і бідноту. Лишіть мене, нехай я іду собі сама моєю самотною дорогою — сама аж до кінця!

Реджінальд говорив ще неодно, а так само і та женщина, що его любила, а була за горда, щоби єму висказати свою любов. Павлина Дурска не була недосьвідченою дївчиною; слова як би виняті з якої повісти, не могли єї переконати. Гіркі досьвіди научили єї розуму. Она заглянула тому чоловікови, що казав, що нїби то єї любить, аж в саму душу і побачила его самолюбивість, та зрозуміла дуже добре, длячого він боляв ся дати їй одиноку правдиву запоруку своєї щирости.

— Я Вам скажу отверто, Павлино, — відозвав ся він. — Я за бідний, щоби женити ся.

— Так, — відповіла она гірко; — я Вас розумію, Ви за бідні, щоби взяти собі бідну жінку.

— А не здає ся, що знайду богату. Але все-таки вірте менї, що моя любов не єсть нещира, коли я бою ся зробити Вам предложенє, щоби Ви вязали собі сьвіт з нуждою.

— Нехай і так буде, ґрафе Реджінальде. Приймаю Вашу любов такою, якою єсть — за розважну, оглядну прихильність, на яку може позволити собі чоловік, котрого сьвіт розуму навчив, щоби не мусів побоювати ся, що его дурний розум буде за дорого коштувати. Будете приходити до мого помешканя, буду Вас що вечера видїти межи легкодушними неробами, які будуть крутити ся коло мене. Будете через цілий рік говорити менї компліменти а на новий рік будете приносити менї бонбони. Аж колись, як я вже постарію ся і буду погана, нараз забудете, що ми колись знали ся, і я вже Вас більше не побачу. Нехай і так. Женщині мило бодай гадати, що єї хтось любить, хоч би й як тота гадка єї зводила. Я примкну очи і менї буде снити ся, що ти мене любив, Реджінальде. *(Дальше буде).*

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-європ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берготету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).